

KIOKAN

Matthew
Costello

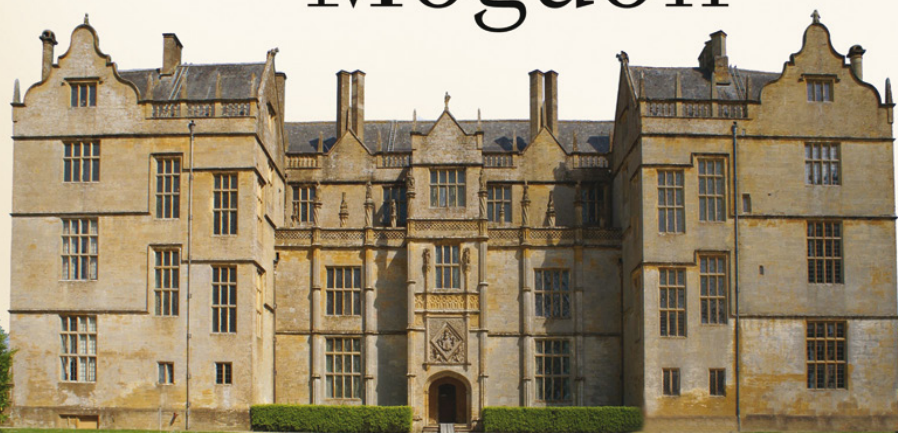
Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Záhada

panství

Mogdon

edice
KLOKAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
Cherringham – Mystery at the Manor
vydaného v roce 2014 nakladatelstvím Bastei Lübbe AG,
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
v edici Klokán, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-434-2

1.

Mansarda

Victor Hamblyn seděl v lenošce, jednou sukovitou rukou svíral područku ve tvaru zvířecí tlapy a v druhé nepříliš jistě držel broušenou křišťálovou sklenku, z níž upíjel sherry.

Vůbec nevadilo, že se dávka nalitá ve sklence zdála hodně malá. Victor měl ještě další zásoby poschovávané po celém zámečku, v němž žil a kde ho neustále sužoval průvan.

Totíž – kdyby si tak dokázal vzpomenout, kam je schoval.

Po chvíli do obývacího pokoje nahlédla vždy srdečná tvář paní Hope Brownové, jeho až příliš tolerantní ošetřovatelky a zdravotní sestry. „Já už půjdu, pane Hamblyne. Půjdu zase brzy ráno.“

Domem se rozlehly její kroky na studených kamenných dlaždicích a pak slyšel, jak hlučně zaduněly zavírané těžké vchodové dveře.

Teď tu zůstal sám. Domýšlel se, že přijde čas, kdy opravdu bude potřebovat někoho, kdo by mu pomohl do postele. Ale v jednadevadesáti se kupodivu ještě k tomuto stavu nedopracoval a dělal, co mohl, aby nedůstojný konec co nejdříve oddálil.

Dopřál si doušek sherry.

Příjemné.

Ne zrovna to nejlepší, ale sotva by si mohl dovolit pití, které by se blížilo těm nejlepším značkám.

Teď už ne.

Ale nicméně i tohle bylo „pitelné“, jak často říkával v mladších letech, když navštěvoval Raj Club a tam popíjel ne moc kvalitní gin s tonikem.

No ovšem, v těch dobách bylo pitelné leccos vyjma vody, která mohla člověka doslova zabít. Tamní voda a také jakákoli nevařená strava.

Zdalipak se od těch časů v Indii něco změnilo?

Někdy o všem, co tam zažil, uvažoval tak, jako by se to stalo včera. Indie – to byla země jeho mládí, z níž se teď prý stala jakási ekonomická velmoc, když už se jí Velká Británie do ničeho nemíchá.

Ještě jeden doušek. A půlka je pryč. Jedno z těch prostých potěšení, mezi něž patří i tohle sherry. Slušné pití a také vzpomínky.

Vysoké kyvadlové hodiny venku na chodbě odbily. Pořád ještě šly, i když měly sklon každý den se o několik minut opozdit.

Zato ten jejich hluboký, znělý zvuk! Další z oněch prostých potěšení.

Po posledním doušku roztřesenou rukou sklenku odložil. Sedadlo jeho lenošky bylo hodně vysoké, protože je vystlali ještě několika polštáři navíc, aby z něho mohl snadněji vstát.

Obě ruce sevřít na područkách a...

Úspěch!

Potom se Victor Hamblyn pomalým, šouravým krokem vydal směrem ke schodům.

* * *

Už to bylo kolik let, co naposledy vlastními silami vystoupal až na vršek masivního schodiště.

Teď by se tam nahoru sotva dostal, nebýt pomoci toho odporného vynálezu, na jehož pořízení Hope tak paličatě trvala.

„Ty vaše děti. Musíte je přimět, pane Hamblyne, aby to zaplatily,“ plísnila ho. „To není slušné, abyste se takhle namáhal.“

A tak se stalo, že po obvyklých hádanicích tu mašinu na schody namontovali.

Hope byla očividně s nervy v koncích, když ho měla nechat, aby eskapádu s jízdou nahoru zvládl sám. Ale poté, co jí předvedl, že se dokáže vsoukat na sedák elektřinou poháněného křesla a zapnout si bezpečnostní pás, který ho při cestě nahoru přidržoval na místě, svolila, že bude odcházet dřív, než se v pořádku dostane do postele.

Teď, když se bezpečně a stabilně usadil do sedačky schodištního výtahu, zmáčkl knoflík a sedačka ho za doprovodu vrnivého předení vynášela po schodišti nahoru.

Možná bych se dokázal do těch schodů vyškrábat, pomyslel si, kdybych měl zrovna dobrý den, nebo i noc.

Problém spočíval v tom, že nikdy nevěděl, jestli zrovna má dobrý den či noc. Na ten bláznivý výtah do schodů se aspoň mohl spolehnout.

Když Victor vyjel až nahoru, nabídl se mu uspokojivý výhled na rodinné portréty. Rámy všech obrazů pokrýval prach, malba se místy odlupovala, barvy většinou zmatněly a potemněly; zakaboněné generace Hamblynů od časů, kdy britská ekonomika vypadala daleko optimističtěji, stále nacházely nějaký důvod, proč se mračit.

Sedačka se zastavila a poněkud pootočila, aby si Victor mohl rozepnout pás a sestoupit z ní. Když to udělal, rozsvítil stojací lampu na chodbě. V poslední době mu

bylo příjemnější svítit si jen touhle lampou než rozsvěcet velký lustr pod stropem, mimo jiné i proto, aby zabránil narůstání cifry na účtu za elektřinu, který už tak působil poněkud strašidelně. Stejně jako po většinu večerů mu s každým krokem připadala lákavější představa, jak si napřed zajde na záchod a pak už rychle vklouzne pod příkryvku.

Spával při rozsvíceném světle. Z nějakého důvodu mu to vůbec nebránilo usnout a nemusel ani používat pásku na oči.

Měkké žluté světlo vrhané lampou vedle lůžka dodávalo ponuré ložnici téměř útulný ráz, který nenarušoval ani zašlý a rozedraný koberec, zažloutlé ochranné dečky na značně nepohodlném křesle, ba ani okna sahající až ke stropu. Z nich by mohl dohlédnout na tmavou cestu táhnoucí se od vesnické silnice k okrouhlému prostranství před domem, nyní pokrytému padajícím listím.

Péče o pozemky? Ani s tím si už delší dobu nikdo nedělal nejmenší starosti a pro jejich údržbu se dělalo jenom to nejnutnější. Victor si nemohl dovolit víc než jedenkrát měsíčně pozvat firmu, která se zabývala úpravou zahrad a parků.

Taky dobře, pomyslel si. Však vlastně vůbec nevycházel ven.

Pak se mu v mysli zrodil záblesk humoru. Vždycky dokázal lidi kolem sebe rozesmát, a dokonce i sám sebe.

A tak si pomyslel: *Aspoň nenatahám dovnitř žádné listí!*

Tahle myšlenka ho přiměla k úsměvu a pocítil, jak se začíná pomalu propadat do snů.

* * *

Mírné nažloutlé světlo v ložnici, hladké odplývání do spánku... Ale cosi ho vyrušilo, jako by klouzal dolů po sametovém svahu a něco jeho pohyb prudce zarazilo.

Něco tam *smrdělo*. Čichal a čichal, jako by tím mohl zápach zapudit. Jenže ten se mu zdál naopak čím dál silnější, až ho to přimělo otevřít oči a s úlekem si uvědomil, co je to za pach.

Kouř. Oheň. Něco hoří.

S potížením se v posteli posadil a rozhlížel se kolem sebe, aby pohledem zkontroloval ložnici.

Nic neviděl. Tady nic nehořelo. Ale někde v tom velkém domě musely šlehat plameny.

Natáhl se po nadměrně velkém mobilním telefonu s rozměrnými tlačítky, který měl vždycky položený na nočním stolku. Stiskl knoflík – takhle už to dělal i dřív, když se ocitl v nějaké nouzi. Ozval se nějaký hlas.

A tak řekl: „Tady je Victor Hamblyn z Cherringhamu, víte, bydlím na panství Mogdon a...“

„Ano, pane Hamblyne, my tady vidíme, že jste to vy. Máte nějaký problém?“

„Ano! Hoří tady!“

„Už k vám jedeme. Můžete se dostat ven z domu?“

Přikývl, protože si v té chvíli neuvědomil, že jeho gesto nebude slyšet.

Náhle úplně zapomněl na slova, která si vyměnil s člověkem na druhém konci linky. Znenadání ho ovládla jediná myšlenka.

Nechal telefon vyklouznout z prstů, a když přístroj dopadl na zmuchlanou přikrývku, hlas dispečera ztichl. Victor Hamblyn se s velkým úsilím vyhrabal z postele, dokonce si zapomněl nazout pantofle a vydal se k chodbě.

* * *

V průchodu přede dveřmi ložnice se vzduchem proplétaly spirálky kouře. Obracel hlavu zprava doleva a zpátky, pokoušel se přijít na to, odkud všechen ten kouř přichází, ale stejně nic nepoznal. Černavý dým jako by byl všude, připomínal mu vodní proud, který stoupá ke kotníkům a pak ještě výš.

Z místa na vrcholu schodiště viděl, že kouř se valí jako hustá mlha vzhůru po schodech z přízemí, které už bylo plné dýmu.

Avšak Victor nezačal sestupovat ze schodů, aby se dostal ke vchodu do domu, jímž by mohl uniknout před nebezpečím, místo toho se obrátil a s nejvyšším spěchem, jakého byl schopen, se šoural na druhou stranu. Dospěl ke dveřím zhruba v polovině délky chodby, které se téměř ztrácely v ostění, z kapsy županu vylovil klíč a odemkl. Otevřel a rukou šátral po vypínači.

„Proboha... *zatraceně!*“

Ztuhlými prsty chvilku šmátral po stěně, a když konečně vypínač nahmatal, světlo ozářilo dřevěné schodiště, které začínalo kousek od jeho nohou a vedlo do mansardy. Schody. Už velmi dlouho nešel po schodech. Jenže teď se musí dostat do té horní místnosti, a hezky rychle.

Bude to ale vůbec možné?

Pevně sevřel ruku kolem tenkého dřevěného zábradlí, položil bosou nohu na první schod a na ten se pak s vypětím sil vytáhl. Kládl jednu nohu před druhou jako nějaký dávný lezec stoupající na Mount Everest, a při každém mučivém kroku cítil, jak se mu krátí dech; nepoužívané svaly na nohou ho rychle rozbolely.

Ale pokračoval v trýznivém výstupu, i když zaslechl něčí vzdálený a nezřetelný hlas, který ho volal.

„Tati!“ A pak znova: „*Táto!*“

Victor nebral hlas na vědomí a lezl dál. Už mu zbývalo pouhých několik kroků, po nich další dveře a za nimi musí najít vypínač. Za chvíli tam bude. Z dálky a zdola k němu doléhaly další zvuky: sirény ohlašující příjezd hasičských vozů.

Victor stanul přede dveřmi na vrcholu schodiště, a přestože se mu po výstupu točila hlava, dokázal stisknout kliku a otevřít dveře do podkroví. Poslepu plácal dlaní do zdi a přitom se mu nějak podařilo překlomit páčku vypínače a rozsvítit.

Vkročil do místnosti. Do chodidla pravé nohy se mu zaryla tříska, ale nevšiml si toho.

Tady nahoře se zvuky přicházející zdola ztlumily v neurčitý slabý hluk. Rozhlížel se po tiché podkrovní místnosti a v první chvíli zapomněl, kam se vlastně má dívat; nebyl zde už tak dlouho, že si teď připadal poněkud zmatený.

Kde to bylo? Ostré světlo ho oslepovalo a vrhalo kolem něho dlouhé tmavé stíny.

„Kde to je?“ zeptal se nahlas a polekalo ho, jakému zoufalství propadal.

Stíny nabyly šedivého odstínu a Victor se rozkašlal. Potom jako by jeden z koutů prostorné mansardy zmizel v mlze. Rychle si však uvědomil, že vůbec nejde o mlhu. Pronásledovalo ho to až sem.

Kouř za jeho zády popolezl výš, vloudil se do místnosti, ovíjel mu nohy a nutil ho znovu a znovu kašlat.

Hasiči už by měli být i tady nahoře a hledat ho v jeho ložnici. Jak dlouho jim ale potrvá, než se dostanou až do podkroví?

Teď už kašlal neustále, kašel ho nutil předklánět se a zakrývat si ústa stařeckou rukou. Padl na jedno koleno a potom, jak kolem něho mizely v kouři další části podkroví, už Victor mohl vdechovat pouze dusivou mlhu.

2.

Popel popelu

Sarah pozorovala Hope Brownovou, která upírala pohled na mladého vikáře z chrámu sv. Jakuba, který se už poněkolkáté podíval na hodinky. Otrásla se a zalitovala, že nechala zimní plášť doma. Jenže vůbec neměla v plánu, že dnes odpoledne půjde na pohřeb.

Kolem rakve položené na márách těsně u otevřeného hrobu vykopaného až v rohu starobylého hřbitova postávalo jen pár lidí.

Několik žen, které pravidelně chodily do kostela a pravidelně navštěvovaly i všechny další události nějak spojené s chrámem sv. Jakuba. Sarah usoudila, že tyhle ženy musí být pořádně otužilé. I když starý kostel stál uprostřed městečka, podzimní vítr jako by si ho vždycky s oblibou nacházel a neustále ševelil ve větvích velkého starého tisu, který tu rostl.

„Kristepane,“ zamumlal tiše muž, který netrpělivě podupával vedle ní. Sarah ho znala už dlouho – byl to Dominic, jeden ze synů Victora Hamblyna. Teď mu bylo něco málo přes padesát. V městečku o něm už dlouho panovalo přesvědčení, že se topí v penězích.

Když vlna jeho úspěchů dosahovala nejvyšší, obklopoval se šampaňským a deštěm padesátilibrových bankovek. Podle lehce naoranžovělého odstínu jeho pleti Sarah

usuzovala, že v nynější době se soustředí na to, aby byl pěkně opálený...

Vedle něho se choulila zimou jeho žena Vanessa – spolumajitelka designového studia Coole Solutions zaměřeného na výzdobu a výbavu interiérů. Jejich podnik platil ve městě za velice moderní a jeho nabídka byla také přiměřeně drahá. Teď třeštila oči jako člověk, který dozajista vybuchne, pokud na tom místě bude muset strávit ještě další minutu.

Na opačné straně hrobu, než stáli Dominic a jeho manželka, Sarah viděla Susan Hamblynovou ustrojenou ve strohém šedém kostýmu, takže každým coulem vypadala jako nesmlouvavá účetní. Během krátké zádušní mše Sarah poněkud zaskočilo, že tato žena bez rozpaků používala mobilní telefon a nejspíš na něm psala nějaké e-maily.

A vedle Sarah postávala poslední z malého hloučku lidí obklopujících hrob, její přítelkyně Hope. Sarah zachytila kamarádčin pohled a Hope obrátila oči v sloup, jako by chtěla říct: *vidíš, s kým já se musím pořád stýkat?*

Sarah se na poslední chvíli rozhodla, že svou kamarádku Hope, která jako ošetřovatelka pečovala o Victora Hamblyna, doprovodí na staříkův pohřeb.

Hope chodívala starého pána třikrát denně kontrolovat a během času začala mít toho podivína docela ráda.

„Víš, on je dost divný, svým způsobem trochu výstřední,“ řekla jí jednou. „Ale je v něm i cosi milého.“

Pokud šlo o Victorovy potomky a jejich nepříliš časté návštěvy, neměla pro ně Hope dobré slovo.

Přitom Sarah dobře věděla, že Hope není z lidí, kteří by někoho odsuzovali jen tak na potkání. Ovšem to, jak nyní nerudně mlčela, výmluvně svědčilo o velmi rezervovaném vztahu k Victorovým dětem.

Přiletěl nový závan větru a rozvířil žluté listí mezi opršelými náhrobními kameny. Teď už všichni čekali pouze na potomka číslo tři.

Hope stiskla své přítelkyni ruku. „Díky, že jsi šla se mnou, Sarah,“ poděkovala jí tiše. „Netušila jsem, že budeme muset tak dlouho čekat.“

„Jen klid, všechno je v pořádku,“ odpověděla Sarah. Ještě že jim toho dne aspoň přálo počasí – do jisté míry. Mračna sice hrozila deštěm, ale prozatím nespadla ani kapka.

Konečně reverend Hewitt zavrtěl hlavou.

„Tedy, obávám se, že už nebudeme moci déle čekat. Musím ještě oddat novomanžele v East Charltonu, takže... Nejlépe bude, když začneme, ano?“

Vikář měl na nose silné dioptrické brýle a ty jaksi ladily k jeho černým vlasům, které mu teď cuchal vítr. Své rozhodnutí oznámil stejně nevzrušeně, jak ho Sarah slyšela přednášet kázání. Mírný člověk, jehož žena s jakoby sovíma očima pravidelně organizovala křesťanské slavnosti a průvody; oba byli tak skromní a jemní, jak jen si bylo možno přát.

„Ano,“ přisvědčil Dominic, který vyčetl stejné mínění v očích své sestry i manželky. „Všichni máme ještě další povinnosti. A Terry, jak bych to řekl, Terry...“

A tu, jako by reagoval na divadelní narážku, přicházel Terry.

Přesněji řečeno blížil se poněkud potácivým krokem, protože se u příležitosti otcova pohřbu obrnil v hostinci Railway Arms časnou svačinkou složenou z destilátů.

Dokonce se k této příležitosti i parádně ustrojil: přes mocně vystouplý pupek si natáhl černobílé tričko kapely Metallica.

Sarah si říkala, že v karavanu, v němž Terry žije, budou asi jeho možnosti co do volby ošacení poněkud omezené.

Když tedy konečně dorazil, nadešla chvíle, aby se začalo s posledním dějstvím této smutné události.

První promluvila Susan: „Ty jsi *tak hodný*, Terry, žes nakonec přišel.“

Ani Dominic, jak se ukázalo, si nedokázal odpustit komentář na téma Terryho pozdního příchodu: „K čertu, copak nemůžeš přijít včas ani na pohřeb vlastního táty?“

Terry se lehce zakymácel, jako by na sebe výčitky sourozenců vzaly podobu prudkého závanu větru, který ho rozkýval vlevo a vpravo. Potom se ustálil ve vzpřímené poloze.

„Jasně. Jak jinak. Vy jste ale... jako kdybyste se vy o toho starýho páprdu někdy starali... jeden jako...“ Zarázil se, možná proto, že na něho vikář s misálem v ruce upřeně zíral. Sarah se podívala po Hope, protože ji napadlo, že tahle milá pečovatelka sotva mohla očekávat, že se při pohřbu jejího svěřence odehraje takovéhle divadlo.

Jenže podobné chování už možná zažila, ne-li něco horšího, když se Victorova rodina po jeho smrti shromáždila v chátrajícím zámečku.

„... ani jeden... se *nestaral*,“ pokračoval Terry. „Jen jste hladově civěli na panství, na jeho majetek, co, he?“ Vysílal ke svým sourozencům divoké pohledy.

„Prosím pěkně,“ ozval se reverend Hewitt a zvedl ruku, jako by jí mohl zklidnit vlny zatrpklé nelásky, které teď obklopovaly rakev z lakovaného dřeva. „Žádám vás o trochu úcty,“ napomenul příslušníky rodiny Hamblynů.

Hope upřela na svou přítelkyni provinilý pohled. Sarah z něho vydedukovala, že Hope možná trápí pocit, jestli toho po své kamarádce nežádala příliš. Ale Sarah jí odpověděla zářivým úsměvem. A pomyslela si: *Rozhodla jsem se vrátit do městečka a vést tady venkovský život. A tohle, stát na hřbitově vedle kamarádky, k tomu taky patří.*

Bez ohledu na vikářovu prosbu musel Terry vyjádřit ještě jednu myšlenku. „Na to nemáte co říct, co? Vůbec nic!“ Pak už se Terry Hamblyn napřimil, jak jen byl schopen, a opileckým zamáváním vyzval vikáře, že by konečně mohl začít s obřadem.

Reverend Hewitt přikývl. Bílá rocheta se mu plácala ve větru. Otevřel misál, lehce si odkašlal a spustil.

„Drazí přátelé, zarmoucená rodino – čteme z Izajáše dvacet pět... „Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin!““

V té chvíli se z mraků snesly první kapky.

I ony už čekaly až příliš dlouho.

„Jsem ti moc vděčná, Sarah, žes šla se mnou.“

Hope, která si vždycky počínala předvídavě a ducha-přítomně, se vytrasila s velikým deštníkem, pod kterým se mohly obě schovat, protože začalo vytrvale lít.

Sarah přes rameno kamarádky viděla hrobníky, jak berou do rukou lopaty a chystají se hrob zaházet.

„Ale mně to nedělalo žádné těžkosti. Aspoň jsem viděla Hamblynovu rodinu v akci, no ne? To je panečku spolek!“

Hope přikývla, zahleděla se stranou a pak se znovu podívala na kamarádku.

„Chtěla bych se ti ještě o něčem zmínit.“ Hope si skousla ret a Sarah si nedovedla představit, jaký může mít důvod, aby se tvářila tak vážně.

„Samozřejmě.“

„Co chci říct... Já vím, že kamarádíš s tím Američanem z New Yorku.“ Pomlka. „S tím detektivem.“

„On je *penzionovaný* detektiv.“

„Ano. Ale je tady jedna taková věc, Sarah...“